

Valentes

Pseudònim: *Alexandra Brau*

022

La sensació va tornar a ser freda, però gens molesta. Era la tercera vegada que hi anava i ja hi estava acostumada. L'Èlia ho tenia clar i res la faria tirar enrere, encara que les amigues afillades la previnguessin de la feinada que se li venia a sobre i les *solterils* li recordessin tot el que es perdria a partir d'ara. Tranquil·litat contra maternitat, havia guanyat la segona opció. Era el que volia.

Mentre el tècnic continuava amb el procediment, a l'Èlia li van venir al cap tot d'imatges amb filtre *Nashville*, el que et porta del present al passat en mig segon. Tot i l'inevitable desenfocament dels anys, el record encara perdurava. Hi apareixia l'únic candidat a substituir el tub metàl·lic. Tard. Sentiments antiquats. A hores d'ara ja estaria casat o embarassat. Havia de tirar endavant.

- Èlia, això ja està. – Li va dir el sanitari, traient-la del seu estat hipnòtic.
- Tens raó. Ja està.

Altre cop a casa - aquell dia era ple de *flasbacks* i *flasforwards*-, la dona va començar a plorar i plorar. Llàgrima a llàgrima es van esmunyir les pors i va obrir-se a la felicitat. Aquest cop segur que sí!

A l'altra punta de la ciutat els plors eren d'una altra mena. Aquí no hi va haver tub, ni intenció, ni res de res. Només van deixar "fluir" els seus cossos, sense pensar. El cap estava massa emboirat de Seagrams i Tankeray. No hi havia lloc per a més. Passades les setmanes, els records del "no futur pare" retronen al cap de la Sonieta. Les imatges són discotequeres i molt distretes. Però no hi

ha cap dada que li permeti enviar la factura de 300 euros. Dijous que ve tornarà al bar, i divendres i dissabte. Es diu a si mateixa que és pels diners, que això és cosa de dos, que ell se n'ha de fer càrrec,... Però aquell somriure enigmàtic se li ha clavat al cap i al cor. Les fantasies d'universitària li juguen una mala passada i s'imagina coses estranyes: tovallons a l'aire, vestits blancs, àvies emocionades i calces de blonda. Ell està guapíssim amb vestit i corbata. Un missatge la torna a lloc. És la Ivet. Coneix un *tio* que és cosí del Dani o David o com es digui. Li ha explicat tot. "No vol saber-ne res de tu Sonieta, però t'enviarà els calers, la meitat del que val." Ho sento xiqueta.

La sala d'espera no està plena, només hi ha dues dones i una parella. El doctor Romeva crida el tàndem d'embarassats.

- De seguida les atensem. – Diu el ginecòleg amb un somriure a les dues dones.

Una de les dones és molt jove, l'altra en suma més de trenta. Una està embarassada, l'altra no. Vénen juntes. La Sonieta vol fer-li costat a l'Èlia en aquesta aventura. És una manera d'agrair-li el seu suport mesos enrere. Sa mare no ho hauria entès. De fet, la dona tampoc entén la decisió de l'Èlia. Però està contenta. És una valenta, diu. Té raó, les dues germanes ho són. Valentès.